

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové, soudce Mgr. Daniela Burdy a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně

Servis AUTO OPAT s.r.o., IČO: 27430961,
sídlem Legerova 1853/24, 120 00 Praha 2

zastoupený daňovým poradcem PhDr. PaedDr. Mgr. Ing.
Josefem Veselým, Ph.D. MBA, LL.M, MSc
sídlem V nových domcích 1438/18, 102 00 Praha 10

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2025, č. j. 32529/25/5300-22443-713261,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze („*městský soud*“) domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její odvolání proti dodatečnému platebnímu na DPH ze dne 7. 4. 2025, č. j. 2773833/25/2002-52523-109968, kterým jí Finanční úřad pro hl. m. Prahu („*prvostupňový správce daně*“) doměřil DPH za zdaňovací období leden 2023 ve výši 210 000 Kč a stanoveno penále ve výši 42 000 Kč („*dodatečný platební výměr č. 1*“), a proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH ze dne 7. 4. 2025, č. j. 2776239/25/2002-52523-109968, kterým jí prvostupňový správce daně doměřil DPH za zdaňovací období únor 2023 ve výši 420 000 Kč a stanoveno penále ve výši 84 000 Kč („*dodatečný platební výměr č. 2*“).
2. Uvedené dodatečné platební výměry jsou založeny na zjištění učiněných prvostupňovým správcem daně v rámci daňové kontroly zahájené u žalobkyně dne 16. 11. 2023. Žalobkyně uplatňovala nárok na odpočet DPH podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty („zákon o DPH“) za předmětná zdaňovací období (leden a únor 2023) z přijatých reklamních plnění, jež jí měla poskytnout společnost Svět kultury a zábavy s.r.o. (IČO: 04571681). Tato reklamní plnění měla spočívat v propagaci žalobkyně v rámci výstavy *Mistři renesance*. Žalobkyně uskutečnění uvedeného plnění dokládala šesti daňovými doklady, dále smlouvou na reklamu a propagaci ze dne 3. 1. 2023 (s detailním výčtem objednaných reklamních plnění), na jejímž základě měly být reklamní služby poskytovány, brožurou s nabídkou ceny a rozsahem reklamy a brožurou s fotodokumentací plnění sjednané reklamy. Dále prvostupňový správce daně vyslechl jako svědky paní J. K. a pana A. K., kteří s žalobkyní jednali za společnost Svět kultury a zábavy s.r.o. Prvostupňový správce daně na základě shromážděných podkladů nabyt pochybnost o tom, zda se deklarovaná plnění uskutečnila, resp. v jakém rozsahu se uskutečnila; tuto pochybnost nabyt zejména na základě nestandardně obecné formulace na daňových dokladech, na kterých nebyla vymezena konkrétní plnění, která by byla fakturována, dále ji nabyt na základě zjištění o smluvním partnerovi žalobkyně. Z uvedeného důvodu žalobkyni dne 4. 11. 2024 zaslal výzvu k prokázání skutečností. S ohledem k tomu, že žalobkyně ani po této výzvě neprokázala rozsah uskutečněných plnění, tedy nedostála své povinnosti dle § 73 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, a tudíž ji nevznikl nárok na odpočet DPH. Z tohoto důvodu prvostupňový správce daně žalobkyni doměřil dodatečnými platebními výměry DPH a stanovil odpovídající penále.
3. S tímto hodnocením věci se k odvolání žalobkyně ztotožnil rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a jednání ve věci

4. Žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí zaprvé namítala, že v něm žalovaný připustil, že se některá plnění uskutečnila, přičemž ale odmítl částečně uznat nárok žalobkyně na odpočet DPH. Takový závěr je vnitřně rozporný. Úvahy žalovaného jsou potom nepřezkoumatelné, z napadeného rozhodnutí není zřejmé, které konkrétní skutečnosti žalovaný považuje za prokázané a které nikoliv. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že část plnění se uskutečnila,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pak se měl zabývat otázkou, zda a v jaké výši lze nárok na odpočet DPH uznat. Žalovaný ale nevysvětlil, jakým způsobem se pokusil zjistit hodnotu prokazatelně realizovaných částí plnění. Rovněž není jasné, proč žalovaný nevycházel z kombinace smluvních ujednání, obvyklých cen a rozsahu prokázaných reklamních výstupů. Dále není zřejmé, proč žalovaný nevyužil procesní nástroje daňového řízení k dostatečnému zjištění skutkového stavu.

5. Zadruhé žalobkyně namítala, že postup žalovaného (neuznání ani části odpočtu DPH) je v rozporu se zásadou přiměřenosti vyjádřenou v § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.
6. Žalovaný se s žalobou neztotožnil a navrhl její zamítnutí. K první žalobní námitce uvedl, že je formulována jen velmi obecně. Žalobkyně nespecifikovala, jaké důkazy podle ní žalovaný hodnotil nesprávně. Žalovaný pak zejména rekapituloval hodnocení důkazů tak bylo vyjádřeno již v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že důsledně vyhodnotil všechny získané důkazy, a to jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Žalobkyni nelze uznat ani část odpočtu DPH, neboť hodnotu poskytnutého plnění žalobkyně nijak nedoložila, přičemž správe daně ji nebyl povinen namísto ní zjišťovat, resp. vypočítávat. Na podporu svého stanoviska odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Afs 252/2019-38, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Afs 97/2017-24, a ze dne 14. 9. 2022, č. j. 1 Afs 89/2022-49.
7. Ke druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že plně reflektoval zásadu přiměřenosti; v daňovém řízení potom – jak vyplývá ze správního spisu – byla šetřena práva žalobkyně.
8. Při jednání ve věci strany setrvaly na svých pozicích, již prezentovaných v jejich podáních.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyni vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
10. Žaloba není důvodná.
11. Městský soud se nejprve zabýval stěžejní **první žalobní námitkou**, že žalobkyni měla být uznána alespoň část nároku na odpočet DPH, neboť v řízení bylo prokázáno, že se část plnění uskutečnila (spojená s námitkou nepřezkoumatelnosti hodnocení důkazů).
12. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.*
13. Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
14. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
15. Městský soud se s touto žalobní námitkou nemohl ztotožnit. Předně soud – ve shodě s žalovaným – musí konstatovat, že žalobkyně sice namítala nesprávné hodnocení důkazů, resp. nepřezkoumatelnost tohoto hodnocení, nicméně tato její námitka zůstala pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v obecné rovině. Není tak zřejmé, jaké důkazy žalovaný (a před ním prvostupňový správce daně) nesprávně hodnotil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přitom podrobně popsal, z jakých důkazů vycházel, rovněž důkladně vysvětlil, z jakého důvodu nepovažoval daňové doklady a jiné důkazy předložené žalobkyní za hodnověrné (dostatečné) podklady pro závěr, že se deklarovaná plnění uskutečnila, resp. že se uskutečnila v deklarovaném rozsahu. Žalovaný neměl povinnost provádět další šetření, kterým by opatřil jiné důkazy svědčící o právu žalobkyně na odpočet DPH. Současně nemohl, z kusých důkazů předložených žalobkyní (vypovídající např. o umístění jednoho reklamního banneru), ze kterých vyplývalo, že jí některá plnění spol. Svět kultury a zábavy, s.r.o., poskytla, vyvozovat přesný rozsah uskutečněných plnění a jejich hodnotu. Tím by právě vykročil z mezí volného hodnocení důkazů, neboť by z předložených kusých podkladů vyvozoval zcela konkrétní závěry, pro kterou ale tyto důkazy neposkytovaly oporu.

16. Městský soud ve shodě s žalovaným připomíná, že to byla právě žalobkyně, kterou v řízení tížilo břemeno důkazní stran skutečností vypovídajících o jejím nároku na odpočet DPH, srov. § 92 odst. 3 daňového řádu. Nebylo tedy povinností žalovaného dohledávat další důkazy, které by tento nárok (resp. jeho část) prokazovaly. Žalovaný v řízení jasně vysvětlil, z jakého důvodu na jeho straně vznikly – na základě výsledků daňové kontroly – pochybnosti o tom, že žalobkyně přijala plnění od spol. Svět kultury a zábavy, s.r.o. v deklarovaném rozsahu. Tím dostal své procení povinnosti dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokázat skutečnosti vyvracejících věrohodnost, resp. průkaznost žalobkyní předložených daňových dokladů. Následně to tedy byla žalobkyně, kdo měl v řízení prokázat skutečně uskutečněný rozsah deklarovaných plnění.
17. Pokud jde o dělitelnost nároku na odpočet DPH, je třeba zdůraznit, že v řízení před správními orgány sice žalobkyně prokázala přijetí části plnění, od něhož odvíjí nárok na odpočet DPH (prokázala, že od spol. Svět kultury a zábavy, s.r.o., přijala část marketingových služeb podle smlouvy ze dne 3. 1. 2023), z předložených podkladů nicméně nelze určit přesný rozsah tohoto plnění ani dovodit, jakou mělo toto plnění (v porovnání s celkovou smluvní cenou) hodnotu. Uznání alespoň části nároku na odpočet DPH tak právě tyto dvě okolnosti brání, neboť z předložených podkladů nelze určit, v jaké části by měl být nárok na odpočet DPH uznán. Není-li konkrétní rozsah a hodnota přijatého plnění (jeho části) v řízení prokázána, potom nelze nárok na odpočet DPH uznat, a to ani v části (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 Afs 78/2015-42, bod 35). Bylo přitom – jak soud uvedl výše – procesní odpovědností žalobkyně v řízení prokázat jak rozsah přijatých plnění, tak jejich hodnotu.
18. Uvedený závěr má přitom oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten např. v rozsudku ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Afs 252/2019-38, konstatoval v případě, který se rovněž týkal situace, kdy daňový subjekt při uplatnění nároku na odpočet DPH prokázal přijetí části marketingových služeb, byť v nespecifikovaném rozsahu, následující: *„Pokud nyní v kasační stížnosti stěžovatelka v této souvislosti zdůrazňuje rozpor závěrů daňových orgánů, jde-li o přesné stanovení rozsahu poskytnutého plnění na straně jedné, a nemožnost úpravy výše nárokováného odpočtu na straně druhé, lze k tomu uvést (opět toliko v obecné rovině), že nezpochybnění uskutečněných plnění v určitém rozsahu (loga na některých autech a na některých závodech vylepena byla) samo o sobě nevypovídá nic o skutečném přijetí deklarovaných plnění, ani o jejich deklarovaném rozsahu.“* Z rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 1 Afs 89/2022-49, potom vyplývá, že při paušálním nastavení ceny za sjednané služby, jak tomu bylo i v nyní řešeném případě, nelze bez dalšího dovozovat, jakou hodnotu měla konkrétní dílčí plnění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(jakou měrou se podílela na výsledné ceně): „Uznání odpočtu je tak možné pouze v případě, že lze bez významných pochybností učinit závěr o poskytnutí plnění v deklarovaném rozsahu. V tomto ohledu pak platí závěr krajského soudu, že v případě paušálních částek si nelze učinit jednoznačný závěr o tom, jakou měrou se ta která část promítla do celkové ceny zaplacené za reklamní službu. Jinými slovy pak nelze dojít například k tomu, že dvě prokázaná plnění z deseti mají hodnotu dvou desetín zaplacené částky, jestliže taková vůle neplyne ze smluvních ujednání stěžovatelky a jejího dodavatele.“

19. Městský soud tedy uzavírá, že žalobkyně v řízení před správními orgány neprokázala svůj nárok na odpočet DPH dle § 72 odst. 1 zákona o DPH, a to ani zčásti, neboť nedostála své podle § 73 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve spojení zejména s § 92 odst. 3 daňového řádu.
20. Městský soud přitom nemohl přisvědčit ani **druhé žalobní námitce** týkající se porušení zásady přiměřenosti podle § 5 odst. 3 daňového řádu.
21. Podle 5 odst. 3 daňového řádu, *správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.*
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně vysvětlil, z jakých důvodů nemohl nárok na odpočet DPH ani zčásti uznat. Žalobkyně v řízení dostala dostatečný prostor prokázat oprávněnost uplatňovaného nároku na odpočet DPH; své procesní povinnosti podle § 73 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 92 odst. 3 daňového řádu ale nedostála. Aplikace zásady přiměřenosti dle citovaného ustanovení daňového řádu nemůže vést k rezignaci na to, aby daňový subjekt plnil své konkrétní procesní povinnosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s odst. 7 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.